

X

Предъ царската палатка го очакваше самъ Калоянъ, заобиколенъ отъ всичкитъ си знатни мъже. Поразени, тѣ гледаха великана, който идѣше насреща имъ, върху грамадния си конь. Облѣченъ отъ главата до петитѣ въ желѣзо, съ развѣващи се пера и спуснатъ върху шлема наличникъ, той караше да потренира всѣки, който го зърне.

На гърдитѣ му, окаченъ на желѣзна верижка, блетѣше сребъренъ кръстъ. Навсѣкжде около него се трупаха любопитни и смаяни български и кумански войскари. Когато скочи отъ коня си, за да го гледатъ, тѣ трѣбваше да държатъ главата си извита все нагоре. Струваше имъ се, че ако замахне съ желѣзния си юмрукъ, ще пребие най-малко десетъ души отъ тѣхъ.

Калоянъ го посрещна много сърдечно и го покани въ шатрата си.

Седнаха край богато наредена походна трапеза. Пиха наздравица за императоръ Бодуенъ. Рицарѣтъ пи въ честь на кралъ Жеханъ.

Превеждаше имъ ромеецъ граматикъ. Калоянъ го по-моли да имъ разправи нѣщо за своитѣ приключения, за падането на Константиновградъ, за избирането на новия императоръ.

Пиеръ дьо Брасио се усмихна. Той имаше хубава уста, която, въпрѣки грамадния му ръстъ, придаваше нѣкаква детска доброта на грубото му лице. Гѣсти кичури рижи коси покриваха странитѣ, брадата и главата му въ диво безредие. Дебели вежди виснѣха надъ малкитѣ му пѣстри очи, които пѣргаво се мѣстѣха отъ предметъ на предметъ, като че искаха въ единъ мигъ да обгърнатъ и разбератъ всичко.

Гласътъ му буботѣше като грѣмотевица.

— Не бѣше лесно да се превземе такъвъ единъ градъ, сирѣ, азъ и до сега се чудя какъ се свърши всичко това. Но Богъ стори чудо и ни помогна.

— Какво чудо? — полюбопитствуваха всички.

— Нека най-напредъ да видимъ какви сѣ тѣзи чудеса по трапезата, — се изсмѣ грѣмко великанътъ и посегна къмъ сушеното месо и хлѣба.